

Nhật

Phan Mạnh Quỳnh

Ta từng là lẽ sống. Ta từng là ánh sáng nơi nhau. Những điều

luôn nói trước đây cho rằng chuyện chẳng đổi thay Hôm nay nên xem lại. Ta chạy

theo ý nghĩ riêng. Ta bận tâm những thứ xung quanh nhiều hơn. Không phải

do kẻ thứ ba nhưng tại sao cứ cách xa. Dù được gần hơn trước. Điều

này giống như ta đang phí phạm ngày giờ. Và để cho tháng năm trôi đi không nhiều đợi chờ.

Người nói xem ta nên tiếp tục chuyện này để làm gì cơ chứ?. Vì một khi đã

ngưng cố gắng làm người kia vui, ngay

trong lúc ấy thấy như ta sai từ đầu. Tình yêu luôn cần

những ánh nắng và gần đây thôi, đã

mất. Một trong hai điều anh nghĩ tới, là ngừng bên nhau. Đôi

khi thiếu vắng biết thêm yêu thương biết nhớ. Thế nhưng rồi

anh lại sợ lỡ chỉ mới đôi nơi, ta lạc nhau cả đời.

Điều này giống như mây đen che mờ chuyện mình. Làm nhạt

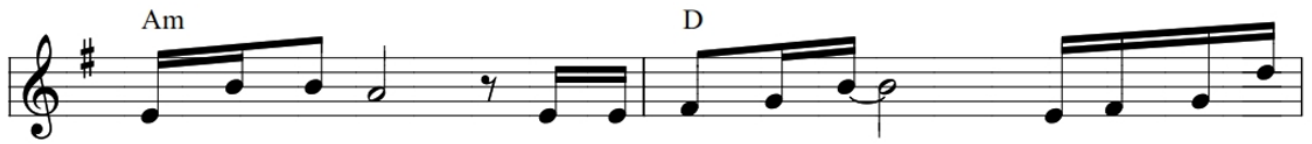
nhòa mắt môi bên nhau như chịu cực hình. Người có nghe con tim bảo cần làm gì hoặc là

đã quá trễ. Vì một khi đã nhau cả đời. Ta từng

là lẽ sống. Ta từng là ánh sáng nơi nhau. Nhưng giờ

đây bỗng quá xa. Chỉ còn lại băng giá Vì một khi đã

ngưng cô găng, làm người kia vui. Ngay

trong lúc ấy thấy như ta sai từ đầu. Tình yêu luôn cần

những ánh nắng, và gần đây thôi đã mất. Một trong hai điều

anh nghĩ tới, là ngừng bên nhau, đôi

khi thiếu vắng biết thêm yêu thương biết nhớ. Thế nhưng rồi

anh lại sợ, lỡ chi mới đôi nơi, ta lạc nhau một đời.